

руеситѣ обърнали изоставенитѣ турски гробища въ обществен-на градина, гдѣто по нѣкога свири военната музика.

Около тая мѣстность навсѣкждѣ се правятъ добри здания, и най доброто, въ твърдѣ изященъ стилъ, принадлежи на единъ книжаринъ-издатель на единъ вѣстникъ. По тоя начинъ, печата се расположилъ въ най раскошното мѣсто въ града: не е ли това добъръ прѣдвѣстникъ за интелектуалното развивание на страната?

Между желѣзно-пътната станция и стария градъ, край широкия, насѣянъ съ дървета булваръ сж направени два реда красиви вилли, заобиколени съ цвѣтя и влечащи растения: въ тѣзи вилли живѣятъ консулитѣ. Малко по нататъкъ се виждатъ турскитѣ къщи, които се прѣвръщатъ въ развалини; тѣхнитѣ притежатели ги оставили и се прѣселили. Ислямизма вече устѣхва прѣдъ новата цивилизация, която се показва навсѣкждѣ. Изобщо да се каже, Пловдивъ може да се прѣдпочите за столица на България отъ София: той е по добръ расположенъ и въ него много по приятно се живява.

Директора на оттоманскитѣ пѣтица ми испрати нѣколко тома *Revue des Deux Mondes*, въ които се намиратъ статиитѣ на княгиня *Дора д' Истрия* и на *Albert Dumont* за странитѣ, които азъ посѣщавахъ. Отъ тѣхъ въ статията на Дора д' Истрия за българската националность и за българскитѣ пѣсни (отъ 15 юний 1868 г.), добръ сж опрѣдѣлени упованията на българитѣ. „Като оставимъ на страна другитѣ многозаблѣжителни данни, пише тя, — единъ твърдѣ уменъ нѣмскій пжтешественникъ, който опубликовалъ въ *Unsere Zeit* резултата отъ своитѣ наблюдения, — свидѣтелствова, че българитѣ съвсѣмъ не сж расположени да си оставатъ при скромнитѣ стремления на своитѣ бащи. Като се гордѣятъ сега съ своята численность, тий не мислятъ вече да се сливатъ съ гърцитѣ. Тий знаятъ, че онѣзи, които владѣятъ Балканскитѣ планини, ще господствуватъ и на Полуострова и ще държатъ въ своитѣ рѣцѣ ключоветѣ отъ Цариградъ“. Дора д' Истрия добръ показва послѣ противоположността, която съществува между сегашния бълга-